

1

De twee mannen met ieder een pistool in de hand liepen achter de man met de schop. Ze wisten wat ze deden. Een schop kon soms heel goed als wapen dienen. Een man met een schop en niets te verliezen zou zeker een poging wagen met wat hij bij zich had.

Dus hielden ze afstand. Als de man zich zou omdraaien en met uitgestrekte armen met de schop zou zwaaien, dan zou zijn bereik ongeveer tweeënhalve meter zijn. De mannen met de pistolen hielden een afstand van drie meter aan.

Niets leek er echter op te wijzen dat de man wilde aanvallen. Zijn schouders hingen naar beneden. Zijn voeten sleepten zich door het zand. Hij zei niets.

Het was nacht in de woestijn. Er waaide een gestage wind uit het zuidwesten, maar die was zwak. Het was koel en de mannen met de pistolen hadden het koud. Boven hen was de nachtelijke hemel bezaaid met sterren.

De man met de schop zweette. Hij ploeterde voort, zijn gezicht glanzend in het bleke maanlicht. Af en toe struikelde hij over een grote steen. Zonder te kijken wat er in de weg had gelegen, liep hij gewoon verder.

De mannen met de pistolen omzeilden netjes de stenen

waar de man met de schop over struikelde. Hij baande het pad voor hen, hoewel hij als enige geen idee had waar ze naartoe gingen.

Toen het drietal minstens anderhalve kilometer van de weg verwijderd was, keken de mannen met pistolen elkaar aan, knikten, en hielden abrupt halt.

De man met de schop strompelde aanvankelijk nog verder, maar merkte toen dat zijn begeleiders niet meer achter hem liepen. Hij bleef staan. Keerde zich om en keek hen aan.

Een van de mannen gebaarde met zijn pistool naar een plek op de grond en wees met zijn kin naar de schop.

De man met de schop keek naar de plek op de grond. Hij zag niets bijzonders. Zand. Wat los grind. Een pol onkruid.

Hij richtte zijn blik weer op de mannen.

Ze wachtten.

‘Stelletje klootzakken,’ zei hij. In zijn woorden zat geen kracht. Geen dreiging. Hij stelde simpelweg een feit vast.

De man met de schop plaatste het gereedschap met het blad naar beneden voor zich. Hij zette een stap naar voren, zette zijn voet op de bovenrand van het blad en stak het in de grond.

Hij begon te graven.

In de verte hilde een coyote. Het geluid van het stalen blad van de schop weerklonk in de lege woestijnlucht. Wanneer hij een losse steen of een grindlaag raakte, leek de echo boven de mannen te blijven hangen.

De mannen met de pistolen schonken geen aandacht aan de woestijn of de verre bewoners ervan. Ze waren volledig gefocust op de man met de schop. Ze hielden een

paar meter afstand aan. Dat de man een schep zand in hun gezicht wilde smijten was altijd een mogelijkheid. Ze bleven dichtbij genoeg staan om hun doelwit makkelijk te kunnen neerschieten, maar ook zo ver dat een schep zand in hun richting smijten weinig effect zou hebben.

De man met de schop wekte niet de indruk dat hij plannen had om aan te vallen. Hij verrichtte zijn handelingen mechanisch. Schop in de grond. Zand opscheppen. Zand weggooien. Herhalen.

Hij zweette niet meer. Zijn handen waren onvast. Soms wiebelde de schop in zijn handen.

Het leek alsof hij iets wilde zeggen, maar zijn mond bewoog zonder geluid voort te brengen. Een van de mannen met de pistolen was heel groot en terwijl hij het gezicht van de gravende man bestudeerde, deed het hem denken aan een pas gevangen vis die op de oever naar adem hapt.

Toen de gravende man tot halverwege zijn dijen in de kuil stond, zei een van de mannen met pistolen iets. Het was niet de lange. De man die sprak was klein en gedrongen, met een stierennek. In zijn stem klonken geen emoties door.

‘Gooi de schop weg. Ga zitten.’

De man in het ondiepe graf stopte met graven. Hij leunde op de schop en keek naar de donkerpaarse lucht. Zijn lippen bleven bewegen, maar er kwam geen geluid uit.

Een van de mannen met de pistolen vroeg zich af of de man aan het bidden was. Als de man al geluid maakte dan was dat met zo’n zachte stem dat het op drie meter afstand niet te horen was. Maar het leek de andere man het meest aannemelijk dat er een gebed werd opgezegd.

De man met de schop pakte het handvat met één hand vast en gooide het gereedschap de duisternis in. Het vloog in een boog door de lucht en draaide lichtjes rond zijn as, zoals een perfect geworpen rugbybal. Met een zacht, dof geluid landde de schop in het zand.

De man ging zitten, trok zijn knieën op en sloeg zijn armen eromheen. Hij begroef zijn gezicht in de ruimte tussen zijn armen en borst.

Hij hilde.

Een van de mannen met de pistolen stapte naar voren, hief zijn wapen en vuurde twee keer. Het pistool was uitgerust met een geluiddemper en het geluid van de schoten was niet meer dan een zacht *pfff*. Het weergalmde niet en stierf snel weg.

Het haar van de man in de kuil sprong lichtjes op toen de kogels zijn schedel binnendrongen. Hij viel achterover en zakte in elkaar op zijn rug.

De schutter hield zijn hoofd schuin en bekeek hoe het lichaam in het graf was komen te liggen. Het resultaat leek hem teleur te stellen.

Hij schroefde de demper los en stopte die in zijn zak. Het pistool schoof hij in een verborgen holster onder zijn linkerarm. Vervolgens boog hij zich voorover en trok de voeten van de dode man naar zich toe, zodat het lichaam languit in het graf lag.

De andere man haalde de schop op en voegde zich bij zijn partner aan het voeteneinde van het graf. Hij haalde een kwartje uit zijn zak en liet de steel van de schop tegen zijn buik rusten.

‘Kop of munt?’

‘Kop.’

De man met de munt wierp hem op, ving hem en sloeg hem op zijn andere hand. Met een zwierig gebaar trok hij zijn bovenste hand weg.

Toen hij had laten zien wat de uitkomst was, greep de andere man de schop en begon zand te scheppen op het lichaam van de dode man.

In de verte huilde de coyote weer.

2

Het zou pas veel later zijn, lang nadat de lijken zich waren gaan opstapelen en de hel volledig was losgebarsten, dat Lauren Pauling zich zou afvragen waarom ze die ochtend aan Jack Reacher had gedacht.

Het begin van haar dag was vrij routineus geweest.

Vroege koffie. Snel *The New York Times* doorbladeren. Een genadeloze work-out in de fitnessruimte in de kelder van haar appartementencomplex. Het was een moordend programma, met een zware cardiosessie gevolgd door een uitgebreide krachttraining met vrije gewichten. Nu Pauling tegen de vijftig liep, schepte ze er een zeker genoeg in dat haar fitnessregime veel jongere vrouwen op de knieën zou krijgen.

Een douche, een licht ontbijt, en toen begon haar werkdag. Voor Pauling betekende dat een korte wandeling van haar appartement aan Barrow Street naar haar kantoor aan West 4th Street. Terwijl ze liep, wierp ze een blik op haar reflectie in de winkelruiten. Ze was iets langer dan gemiddeld, had goudblond haar. Haar bijzondere groene ogen waren niet zichtbaar in de reflectie, maar vaak waren haar ogen het eerste wat mensen aan haar opviel. Ze kon er strategisch gebruik van maken wanneer dat nodig was.

Ze bereikte haar kantoorgebouw, beklom de smalle trap en liet zichzelf binnen in haar kantoor, dat uit twee ruimtes bestond. Vooraan was een informele wachtkamer met twee stoelen en een tafel. De tijdschriften op de tafel waren keurig gerangschikt en op elke stoel lag een decoratief kussen. Aan de muren hingen kunstposters. Niet duur. Professioneel. Het tweede gedeelte, haar eigenlijke kantoor, bevond zich achteraan.

Pauling was privédetective. Haar verzorgde visitekaartje gaf iets meer informatie: LAUREN PAULING. PRIVÉDETECTIVE. VOORMALIG SPECIAL AGENT, FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION. Onderaan stonden een adres, 212- en 917-telefoonnummers voor vaste lijn en mobiel, plus een e-mailadres en de URL van een website.

Net als Pauling zelf was het kaartje professioneel, elegant en to the point. Hetzelfde gold voor haar website en kantoor. Het kantoor straalde efficiëntie en prestige uit. Niet overdreven luxueus, maar met verfijnde afwerkingen die indruk maakten op cliënten.

Pauling was niet goedkoop. Haar professionele omgeving weerspiegelde dat feit.

Ze werkte zich met geïmproviseerde efficiëntie door haar e-mails heen. Binnen dertig minuten was elk probleem aangepakt, elke noodzakelijke actie ondernomen, en alle onbelangrijke berichten waren gearchiveerd.

Misschien was het toen, in die korte pauze na het bijwerken van haar mail, dat haar gedachten afdwaalden naar Reacher. De waarheid was natuurlijk dat dat wel vaker gebeurde.

Paulings laatste zaak bij de FBI was de slechtste periode van haar leven geweest. Een kidnapping die in moord

was geëindigd. Ze had zich een mislukkeling gevoeld, had het gevoel gehad dat ze het slachtoffer had laten vallen. Pas toen Jack Reacher opdook, kwam de zaak van Anne Lane opnieuw in haar leven. Samen met Reacher had ze uiteindelijk gerechtigheid voor Anne gevonden.

En toen was Reacher weer verdwenen.

Zo was hij nu eenmaal, ze begreep dat.

Maar de gerechtigheid die uiteindelijk kwam, samen met de wetenschap dat zij, Pauling, niets verkeerd had gedaan in de zaak van Anne Lane, had haar nieuw leven ingeblazen. Met hernieuwde energie had ze zich weer aan haar bedrijf en carrière gewijd. Haar zaken gingen zo goed dat ze vaak geen tijd had om een nieuwe opdracht aan te nemen of zaken aan collega's doorverwees.

Nu probeerde ze de gedachten aan Reacher van zich af te schudden.

Hij was een man die je bijbleef. Een man die je niet vergat.

Maar ze probeerde verder te gaan. Dat was alleen niet gemakkelijk. Pauling had romantische verliefdheden al lang achter zich gelaten. Er waren mannen geweest. Succesvol. Indrukwekkend. Sympathiek.

Maar geen van hen was zoals Jack Reacher. En ze wist zonder enige twijfel dat dat ook altijd zo zou blijven. Er was Jack Reacher, en er was de rest.

Het idee van verdergaan zette haar ertoe aan om van haar bureau op te staan en naar de voordeur van het gebouw te lopen. Ze wilde even langs de brievenbus om te zien of er iets was bezorgd. Ze probeerde niet langer dan een halfuur achter elkaar achter haar bureau te zitten. Naast haar hoofdwerkplek had ze een tweede bureau dat

omhoog kon, zodat ze staand kon werken. Maar nu wilde ze bewegen. Gedachten aan Reacher spoorden haar altijd aan om iets actiefs te doen.

Toen ze haar kantoor wilde verlaten, zag Pauling een brief die al was bezorgd, netjes onder haar deur geschoven. Ze had niemand langs horen komen.

Het was nog wat vroeg voor de post, dus ze nam aan dat de brief met een nachtkoerier was meegegaan. Maar het was geen expres-envelop. Het was een eenvoudige, witte envelop. Met één woord in grote letters op de voorkant.

Reacher.

3

Ondanks het feit dat hij gewerkt had voor een organisatie met onduidelijke en veranderlijke richtlijnen, leefde Michael Tallon volgens een aantal zeer specifieke regels.

Er werd weleens gezegd dat de wereld niet zwart-wit was. Dat er heel veel grijs tinten waren, dat soort dingen.

Soms was dat wel zo, maar Tallon gaf er de voorkeur aan zo veel mogelijk zwart-wit te leven. Hij had een hekel aan vage grenzen en schimmige overgangen. Misschien kwam het door zijn aangeboren behoefte om snel een bedreiging te kunnen inschatten. In een fractie van een seconde te kunnen beslissen tussen goed en kwaad. Leven en dood.

Tallon dacht aan die regels toen de man in het restaurant zich begon te misdragen.

Het restaurant stelde niet veel voor. Een keten die doorsnee Mexicaans eten serveerde, net één treetje hoger dan fastfood.

Het had een open zitruimte, voornamelijk tafels met hier en daar een paar zitjes met bankjes. Aan één kant stond een gigantische drankautomaat, in het midden was de uitgiftetoog, en aan de andere kant de ingang. Aan de muren hingen posters die de laatste restaurantactie aan-

prezen, inclusief een beker frisdrank van het formaat wassertoren. Een rij plaquettes pronkte met werknemers van de maand en prijzen voor klanttevredenheid, toegekend door het restaurant zelf.

De zaak was halfvol, er zaten voornamelijk locals, zo schatte Tallon in. Toen hij binnenkwam had hij de klanten gescand, en de enige persoon die hem was opgevalen, was de man die nu de aandacht van vrijwel iedereen opeiste.

‘Je bent een nachtmerrie,’ blafte de man tegen de jonge vrouw tegenover hem. Ze deinsde terug door het volume van zijn stem en de nabijheid van zijn gezicht. Tallon vermoedde dat ze in haar eigen gezicht wel wat spuug had gevoeld tijdens die uitbarsting.

Hij probeerde de man te negeren. Hij was hier alleen omdat hij honger had en wat moest eten voor hij zijn rit kon voortzetten. Tallon had net een opdracht afgerond en was op weg naar huis. Normaal gesproken zou hij zijn doorgereden, maar hij had zo’n honger gekregen dat het hem afleidde. Hij wist dat hij nog zes uur voor de boeg had.

Hij had het minst onaantrekkelijke gerecht van het menu besteld: gegrilde kiptaco’s. De kip was taai, de tortilla zompig. Maar de koffie was goed en verrassend sterk. Het was brandstof, meer niet.

Tallon liet een paar taco’s voor wat ze waren en stond op het punt de rest van zijn koffie mee te nemen en te vertrekken, toen de stem van de man opnieuw door het eentonige geroezemoes van het restaurant sneed.

‘Je bent waardeloos, net als je moeder,’ zei de man. ‘Julie zijn allebei nutteloos.’

En dat bracht Tallon terug bij zijn regels.

Een ervan ging over slechte ouders. Tallon had er genoeg gezien en was vaak in de verleiding gekomen om in te grijpen. Maar hij geloofde in volharding. Zijn eigen ouders waren eerlijke en gulle mensen geweest. Maar hij had ook ouders gekend die wreed en gemeen waren. Toch had hij gezien dat hun kinderen overleefden en in sommige gevallen zelfs echt iets van hun leven wisten te maken.

De wereld kon een kille, donkere plek zijn. Op een gegeven moment moest iedereen leren dat je soms je harnas moest aantrekken en het gevecht moest aangaan. Dus besloot Tallon zich er niet mee te bemoeien.

De man was groot, ruim één meter negentig, met vettig haar in een paardenstaart. Hij droeg een mouwloos shirt, waardoor zijn dikke armen met prikkeldraadtattoos volledig te zien waren.

Zijn handen waren grof, met zilveren ringen aan bijna elke vinger. Het leken doodshoofdvingen, een ervan had gekleurde glazen stukjes als ogen.

Tallon merkte links van hem wat beweging op en wist, nog voordat de oudere vrouw opstond van haar bankje, precies wat er zou gebeuren.

Hij had het oudere koppel zien zitten bij het raam. De vrouw had een open, zorgzaam gezicht waaruit liefde voor familie en voor het goede in anderen sprak. Ze had ook grote, expressieve ogen die een intensiteit uitstraalden die je eerder bij een jongere vrouw zou verwachten. Dit was een vrouw die liever vroeg ingreep dan te laat.

De man, van wie Tallon aannam dat het haar echtgenoot was, deelde die intensiteit niet. Hij praatte zacht te-

gen de vrouw en Tallon wist dat hij haar smeekte om zich er niet mee te bemoeien. Maar daar had ze geen boodschap aan.

Tallon keek toe hoe de vrouw de eetruimte overstak. Ze droeg een blauwe broek, een witte blouse dichtgeknoopt tot aan haar hals en degelijke zwarte schoenen. Ze was lang, misschien een voormalige atlete. Een vrouw van actie, dacht Tallon.

De meeste gesprekken in het restaurant vielen stil. Het leek alsof zelfs het lawaai uit de keuken plotseling verstomde.

De oudere vrouw bleef bij de tafel van de man en het meisje staan.

‘Je leert je dochter dat het normaal is om uitgekafferd te worden door een man,’ zei de vrouw. ‘Als je zo doorgaat, zal ze iemand zoeken zoals jij. Een klootzak die haar kleineert en waarschijnlijk slaat. Is dat wat je wilt?’

Op de achtergrond zag Tallon hoe een medewerker achter de balie snel de keuken in schoot, waarschijnlijk om een manager te halen. De echtgenoot van de oudere vrouw begon van zijn bank te schuiven. Het ging niet soepel of snel. Hij was niet zo kwiek als zijn vrouw.

Tallon wist dat de grote man niet zou aarzelen. Die ringen waren niet alleen maar sieraden. Die vent was een vechtersbaas, dat was aan zijn gezicht en zijn handen af te lezen.

‘Rot op, ouwe heks,’ brulde de grote man. Hij sprong overeind en de vrouw deinsde terug, richting haar echtgenoot die nu achter haar stond. Ze botsten tegen elkaar en de vrouw viel op de grond.

‘Nee, pap! Laat haar met rust,’ gilde het jonge meisje.

Haar gezicht liep rood aan en de tranen sprongen in haar ogen. Angst had haar de moed gegeven om iets te zeggen. En medeleven met iemand anders dan zichzelf. Haar vader had waarschijnlijk het vermogen om voor zichzelf op te komen uit haar geslagen, maar de aangeboren goedheid was er nog – zolang die voor anderen werd gereserveerd.

Maar de grote man liet zich niet tegenhouden. Hij liep snel naar de vrouw en haar echtgenoot toe.

Tallon zag dat hij een vuile blauwe spijkerbroek en dikke, zwarte leren schoenen met stalen neuzen droeg. De man ging vlak bij de vrouw staan, en Tallon was er zeker van dat hij van plan was haar te slaan en daarna op haar in te trappen voordat ze kon opstaan. Waarschijnlijk zou hij ook proberen de echtgenoot neer te slaan.

Zijn hersenloze brein fluisterde hem vast in dat hij zijn dochter moest laten zien wat voor soort man hij was.

Tallon had zo zijn eigen regels voor slechte ouders. Maar onschuldige omstanders waren een heel ander terrein. Daar had je geen grijze gebieden.

Hij had zijn tafeltje al verlaten en was tussen de grote man en het oudere stel in gaan staan voordat iemand kon reageren.

Tallon stond oog in oog met de grote man.

‘Draai je om, ga terug en zeg sorry tegen je dochter,’ zei Tallon.

De man lachte, een ongelovige uitdrukking op zijn gezicht. Hij keek achter zich, waarschijnlijk om te zien of er agenten waren gearriveerd om Tallon te ondersteunen. Maar die waren er niet. Hij zag alleen een bang meisje en personeel dat van achter de balie het restaurant in keek met een wezenloze blik.

Tallon las het verhaal dat het gezicht van de man vertelde. Een wrede vent die zijn superioriteit wilde bewijzen en iedereen die hem in de weg stond kapot wilde maken, in een ketenrestaurant ergens in een uithoek van Amerika.

De blik van de man veranderde, hij kreeg bijna iets vrolijks, en Tallon wist dat de klap eraan zat te komen nog voordat de man zich dat zelf realiseerde.

De slag van de man was een beetje onorthodox, traag, maar er zat redelijk wat kracht achter.

In plaats van de slag te ontwijken, stapte Tallon simpelweg naar voren, weerde de arm af naar de zijkant, greep hem met beide handen en sloeg hem op de rugleuning van een van de vaste stoelen in het restaurant.

De arm brak als een middelgrote tak.

De man gaf een schreeuw en wankelde, waarbij hij bijna op zijn knieën zakte.

Tallon stootte zijn elleboog in de keel van de man, waardoor de schreeuw werd afgesneden, en toen de man verder in elkaar zakte, liet Tallon er een ferm knietje in het gezicht op volgen. Tallon voelde en hoorde hoe het kraakbeen het begaf, als net aangereden wild onder een vrachtwagenband.

De ogen van de man draaiden weg.

Achter hen beëindigde de manager een telefoontje. Hij had net het alarmnummer gebeld, wist Tallon.

Er was net genoeg tijd, dus begon hij de ringen van de vingers van de man te trekken. Hij wist niet precies waarom. Hij zag dat de ringen oud waren, en dat de vingers van de man in de loop van de jaren dikker waren geworden. De ringen waren zijn pantser. Er was iets aan die

ringen wat Tallon het gevoel gaf dat de man er een soort speciaal zelfvertrouwen aan ontleende. En dat al heel lang deed.

De ringen gingen er niet makkelijk af. Bij een van de ringen kwam het grootste deel van de huid van de vinger mee. Tallon moest drie vingers breken om de ringen los te krijgen.

Met alle ringen nu in zijn rechterhand, duwde hij ze met kracht in de mond van de man, waarbij hij verschillende tanden brak.

Toen ging Tallon terug naar zijn tafel, pakte zijn dienblad en schoof het bord en het overgebleven eten in de afvalbak. Hij nam een extra servet en veegde zijn handen af.

Hij liep naar het jonge meisje toe en haalde een rolletje bankbiljetten uit zijn broekzak. Hij schatte dat het bijna duizend dollar was. Met zijn lichaam blokkeerde hij het zicht op de bewusteloze man op de grond en overhandigde het geld aan het meisje.

‘Stap op de bus. Neem je moeder mee als ze van je houdt. Ga hier weg. Hij heeft er waarschijnlijk niets van geleerd.’

Het meisje mompelde iets, maar ze stopte het geld in haar zak en stond op om te vertrekken.

Met een knikje naar het oudere stel verliet Tallon het restaurant.

Hij had nog een autorit van zes uur voor de boeg.